Выходить у Львовѣ що дня (кромъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвской".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвской" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр

Ч. 76. | Нинѣ: гр. к. Великій пят. рим. к. Анастазія | Завтра: Іосифа пѣсн. Лямберта | Пятниця 3 (15) цвѣтня 1892. | Всходъ сонця 5 г 11 м.; заходъ 6 г 50 м. Баром. 752 терм + 16·5° + 9·0° | Рôкъ II.

По Соймѣ.

Читателѣ нашй знають вже бодай въ головныхъ и найважнѣйшихъ чертахъ хôдъ нарадъ лише що минувшои сесіѣ соймовои и могли вже самй выробити собѣ судъ, тожь позволять, що й мы выскажемо кôлька слôвъ о послѣднôй сесіи соймовôй. Не будемо тутъ розбирати справы изъ ширшого становища, изъ становища важности и плодовитости нарадъ соймовыхъ, а обмежимось лишь на специяльну точку дотыкаючу Русиновъ и ихъ интересôвъ народныхъ.

О скôлько мы, слѣдячи за ситуацією въ краю передъ скликанемъ Сойму, могли єѣ змѣркувати, то мусимо сказати, що Русины, якъ зъоднои стороны взагалѣ зъ великою нетерпеливостію дожидали Сойму, такъ зъ другои стороны зô взгляду на свои интересы народнй вôдносились до него и до тыхъ въ нѣмъ своихъ репрезентантôвъ, що вступили на нову дорогу, въ великимъ недовѣрієм. Хто тому бувъ виненъ, не будемо тутъ того розбирати; хиба лишь згадаемо, що найбôльше може провинились тй, що на слѣпо повѣрили тымъ голосамъ, котрй найщирѣйшихъ патріотôвъ пятнували просто зрадниками народу. Послѣдна сесія соймова могла вже Русинамъ отворити очи и показати, чи правдивй були пôдозрѣвания и закиды, якй роблено тымъ, що пôднялись розумнѣйшого и хосеннѣйшого дѣла для рускои справы. Въ виду довершеныхъ фактôвъ мусѣли скапітулювати навѣть тй, що найбôльше ворожо выступали противъ пôднятои въ падолистѣ 1890 р. новои акціѣ; навѣть пос. Антоневичь, котрый вôдъ самого початку новои акціѣ выступавъ ворожо противъ неи, мусѣвъ теперь признати, що она була хосенна и принесла плоды.

День 25 падолиста 1890 р. позôстане памятный въ исторіи розвою руского народу въ Галичинѣ. День той зазначивъ важный переломъ въ народнôмъ житю Русинôвъ и можна смѣло сказати, що по 1848 р. єсть то друга фаза въ національнôмъ житю галицкихъ Русинôвъ. По звышь 40 рокахъ політичнои блуканины станули галицкй Русины остаточно крѣпко на основѣ народнои идеѣ, котра ихъ выдвигнула въ 1848 р., и зачинають смѣлѣйше и енерґічнѣйше, бо вже зъ повною свѣдомостію, на нѣй розвивати ся.

Якій хосенъ принѣсъ Русинамъ той переломъ, якй користи принесла имъ послѣдна сесія, не потребуемо вказувати, бо они вже загально звѣстнй. Але на одно мусимо вказати, на користи, якй принѣсъ той переломъ и цѣлому краеви, обомъ замешкуючимъ его народамъ. Були часи, коли скликувано анкету и роблено згоду, а всежь таки до згоды не прийшло и осталось все по давному. Нинѣ якось та згода, хочь поволеньки, иде сама зъ себе, и дасть Богъ, укрѣпить ся ще бôльше, а край и оба народы зыскають на нѣй ще бôльше. Якъ же инакше зазначилась послѣдна сесія соймова вôдъ давнѣйшихъ! Покличемось на слова кн. Маршалка: Борба національна зъ рускихъ лавъ притихла, а здержаливôсть ихъ не вийшла на шкоду рускому народови. Зъ другои же стороны нѣхто не поважить ся сказати, щобы народно-рускй послы въ чôмъ небудь уступили зъ правъ, въ котрыхъ оборонѣ они мали выступати. Все, що они зробили, було лишь то, що вступили на иншу, розумнѣйшу дорогу.

Правда, суть люде, котрй ще й теперь схотять доказувати, що тй рускй послы, котрй зважились вступити на нову дорогу, зробили роздоръ въ народѣ. Таке говорене, то пустй слова, котрымъ хиба той повѣрить, що таки зовсѣмъ нѣчого не може добачити, або котрому на розвою руского народу зовсѣмъ нѣчого не залежить, ба, противно, може и нерадъ тому розвоеви. Тамъ прецѣ, де зъ якогось дѣла выходять користи для цѣлого народу, не може бути и бесѣды о роздорѣ, противно, тамъ мусить бути ще бôльша консолідація народныхъ силъ. Колижь мимо того знайшлись люде въ рускôмъ клюбѣ, що хотѣли его розбити и завязати якійсь окремый клюбъ „независимыхъ", то хиба вже въ тôмъ не вина тыхъ послôвъ рускихъ, що мали лишь добро руского народу на оцѣ. А всежь таки и мѣжь тыми, що хотѣли конче стати „незави-

---

ОСТАПЪ БОНДАРЧУКЪ

Повѣсть Іос. Игн. Крашевского.

(Дальше.)

Ґрафъ мученый щоразъ бôльше самотою, писавъ до доньки, щобы приѣхала, а она ему вôдповѣла, що бажае ще остати у тѣтки. Зъ двоякихъ причинъ мучивъ его той побутъ доньки въ Суровѣ: разъ тому, що лишивъ ся дома самъ, бо звычайнй гостѣ, женихи, що старались о руку Михайлины, перенесли ся до дому тѣтки; а друге тому, що близькôсть Скалы, щоденнй вôдвѣдины Альфреда, не давали ему спокою. А вôдъ часу, якъ братанокъ признавъ ся ему, що вчивъ ся медицины и римарства, ґрафъ и въ думку собѣ не покладавъ, щобы его донька стала жѣнкою чоловѣка, котрый зганьбивъ ся ремесломъ!

Михайлина сумна, споважнѣла, задумана по выѣздѣ Остапа, занялась малярствомъ; она покинула була на якійсь часъ его, але теперь шукала въ нѣмъ розрывки.

Альфредъ занявъ ся сильно господарствомъ и интересами и на великій перелякъ ґрафа, почавъ лѣчити своихъ селянъ, а декотрымъ то и кровь пускавъ. Стрыеви морозъ ходивъ поза плечима и вôнъ присягъ собѣ, що не лише зятемъ не хоче его мати, але й перестане признаватись, що се его братанокъ. Зрозумѣвши обовязки пана и чоловѣка, то есть вôдносины до себе и до людей, Альфредъ зачавъ нове житє не дармованемъ и забавами, але працею. Цѣлою розрывкою его було се, що вôдвѣдувавъ домы панѣ Кристины и кôлькохъ сусѣдôвъ; а прочій часъ читавъ, управлявъ маеткомъ и лѣчивъ недужихъ.

Стрый не мôгъ зрозумѣти, якъ товариство не вôдопхнуло вôдъ себе чоловѣка, що зганьбивъ ся ножемъ лѣкарскимъ, що явно признававъ ся до римарства мимо того, що прирѣкъ ґрафови не признаватись до того, (а Міся перша вôдкрыла тайну, а потôмъ не було вже що и скрывати), якъ могли у него бувати гостѣ и жити зъ нимъ люде *доброго роду*.

А таки на превелику журбу ґрафа, всѣ бували въ Скалѣ и всюды приймали Альфреда дуже радо.

Пôвъ року минуло безъ нѣякои змѣны; Михайлина все була у тѣтки. Ґрафъ щоразъ частѣйше шукавъ товариства поза домомъ, бо у себе выглядавъ его надармо. Альфредъ, урядивши собѣ, якъ казавъ, житє, не змѣнявъ его. Що утихомирило трохи нашого пана ґрафа, то се, що межи братанкомъ а его донькою, не достережено нѣякои бôльшои прихильности, анѣ бôльшого довѣря, — а вôнъ о се пильно довѣдувавъ ся.

VII.

Холодный, осѣнный вѣтеръ зъ кроплистымъ дошемъ, гуляе по пустыхъ, пожовклыхъ и чорнѣючихъ поляхъ; захоплюе дымъ зъ сѣльскихъ коминôвъ и розбивае его у воздусѣ. Послѣднй листки сыплють ся зъ деревъ, що нахилились до землѣ. Сѣрй, подертй, пошарпанй хмары сунуть ся зъ пôвночи на полудне. На дворѣ темнѣе. Пусткою лежить дорога, що переходить село ґрафа; нема на нѣй живои душѣ, кôлька собакъ вые на порогахъ хатъ, а зъ коминôвъ тыхъ хатъ не пôдносить ся дымъ, вôкна въ нихъ повыбиванй, а ворота передъ ними зваленй.

На кôнци села двое людей працюе, хочь уже пора пôзна. На розмоклôй вôдъ дощу земли, лежить низькій хрестъ, зробленый зъ тонкого дубчака и тôлько зъ груба обтесаный, біля него выкопана яма и розкинена земля.

— Хмарить ся и вечерѣе, — шепнувъ зôтхаючи Федько — не дамо собѣ нинѣ рады, вôдложѣмъ до завтра.

— Нѣ, брате, коли робити, то нинѣ, якъ то Богу мило. Ставможь чимъ скорѣйше, нехай намъ поможе!

Федько глянувъ въ небо и зôтхнувъ.

— Вже бы й справдѣ часъ, щобъ намъ Богъ допомôгъ.

— А добродѣй каже, що у всѣхъ селанъ, де хресты поставили, помогло.

симыми" знайшовъ ся голосъ—а бувъ то, якъ кажуть, голосъ пос. Кулачковского — котрый остерѣгавъ бодай на теперь, на минувшôй сесіи, вôдъ такого кроку, доказуючи, що не належить шкодити доброму дѣлу.

Такъ отже минувша сесія соймова, крôмъ важныхъ ухвалъ для цѣлого краю, принесла ще й моральни та матеріяльни користи для Русинôвъ, выяснила ще бôльше становище Русинôвъ и ситуацію мѣжь ними самыми, та проложила ще лѣпше дорогу до тѣснѣйшои згоды мѣжь Русинами и Поляками, безъ котрои, скажѣмъ отверто, въ нинѣшну пору обôйти ся не може. Заслуга въ тôмъ належить ся зарôвно тымъ, що дали починъ до розумного дѣла, якъ и тымъ, що его зрозумѣли и принялись за него.

Соймъ краєвый.

На вечернôмъ засѣданю зъ день 9 цвѣтня прийшло на порядокъ справоздане комісіє школьнои о внесеню пос. Сѣчиньского и ухвалено завôзвати правительство, щобы признало громадамъ и обшарамъ двôрскимъ вплывъ на укладане буджету школьного и контролю надъ ужитємъ фондôвъ школьныхъ. — Надъ петиціею болехôвскои мѣсцевои Рады школьнои въ справѣ катихитôвъ перейшовъ Соймъ до порядку дневного. — Петицію кушнѣрôвъ и бѣлошкôрниковъ тысьменицкихъ передано Выдѣлови краєвому до розслѣду и залагодженя. По ухваленю резолюціє до правительства взываючои его, щобы увôльнило товариства и спôлки промысловѣ вôдъ додаткôвъ до податкôвъ (крôмъ державныхъ) на 10 лѣтъ, закрывъ Є. Ексц. п. Намѣстникъ Соймъ въ им. Є. Вел. Цѣсаря а Є. Ексц. п. Маршалокъ выголосивъ тогды промову, котру ми вже вчера подали.

Опôсля промовивъ пос. Яворскій и подякувавши насамперѣдъ въ имени Сойму Маршалкови краєвому за его провôдъ звернувъ ся до Є. Ексц. п. Намѣстника и сказавъ: Коли кôлька лѣтъ тому назадъ В. Ексц. перший разъ яко Намѣстникъ королевства Галичины и Володомиріє засѣвъ въ сѣмъ Соймѣ, припала менѣ честь по скôнченôй сесіи зложить Тобѣ подяку именемъ Сойму. Слова, котрѣ я тогды высказавъ, здѣйстнили ся вповнѣ. Изъ радостію, зазначую, признае цѣлый край, що Твоя дбалôсть навѣть въ найдрôбнѣйшôй справѣ, Твоя енергія и справедливôсть выскують въ краю що разъ бôльше признае и подяку. Не могу якъ лишь знову зъ радостію сконстатувати и высказати то миле чувство, що нѣчо не въ силѣ насъ бôльше пôднести, якъ коли Намѣстникъ и Маршалокъ, правительство державы и правительство краю, въ гармоніи и згодѣ стремѣти будуть до цѣли, до добра Монархіє, до добра краю. Прошу Є. Ексц., щобы такъ Вôнъ якъ и репрезентантъ правительства, п. комѣсарь правительственный, приняли нашу подяку.

Є. Ексц. п. Намѣстникъ гр. Бадені сказавъ: „Найсердечнѣйше дякую Ексцеленціи за ласкавѣ слова признаня и подяки. Маю то чувство, що я сповнивъ лишь свою повинность, а слова Ексцеленціє ажь надто нагороджують мене особисто за положенѣ труды и змаганя. Що маю намѣрене и бажаю, змаганя и ухвалы поважаныхъ Панôвъ можливо користно пояснити для себе, найлѣпшимъ доказомъ, що навѣть фактъ, що декотрѣ предложеня, котрѣ — мимоходомъ сказавши — маютъ звычайно мало поводженя въ сѣй выс. Палатѣ и симъ разомъ не побачили свѣтла денного, бо застрягли въ комісіяхъ — полсню собѣ можливо користно а именно въ той способъ, що поваж. Панове такъ для мене ласкавѣ и прихильнѣ говорите собѣ: „Вôнъ порадить собѣ и безъ того закона!" (*Брава и веселôсть.*) Коли дѣйстно такъ, то буду старати ся о то (*веселôсть*). Длятого, безъ всякихъ рекримінацій, — але нехай менѣ буде вôльно сказати, що коли то ласкаве успособлене выс. Палаты для моеи особы и то може не заслужене признане моихъ трудôвъ и змагань, крôмъ особистого вдоволеня для мене, мали бы принести ще й пожитокъ для справы, то видить ся менѣ, що було бы лѣпше, колибъ Панове въ будучности старали ся, щобы я дѣйстно въ дѣлахъ знаходивъ Вашу пôдпору и де того не буде потреба, не знаходивъ ся въ меншости.

„Повтаряю ще разъ, що говорю то безъ всякихъ рекримінацій, въ найлѣпшôмъ намѣреню, що коли ласкаве успособлене поваж. Панôвъ для мене мае мати крôмъ особистои нагороды для мене ще й пожитокъ для справы, котрôй спôльно служимо, здаесь менѣ, що буде лѣпше, коли будемо старати ся уникати того, о чôмъ я говоривъ". (*Брава*).

По сѣмъ промовивъ дръ Савчакъ якъ слѣдуе;

„Свѣтлый Князю Маршалку! Позволишь Достойный Князю, що и я именемъ моихъ близшихъ приятелѣвъ политичныхъ, до слôвъ признаня и подяки, якѣ высказавъ Тобѣ Впов. пос. Є. Е Яворскій, додамъ кôлька слôвъ въ бесѣдѣ твоихъ батькôвъ.

„Именно дякую Тобѣ сердечно, Дост. кн. Маршалку, за твôй безсторонный и вырозумѣлый провôдъ въ самыхъ нарадахъ, а тымъ самымъ констатую, що и Русины маютъ до Тебе повне довѣре. Коли отже тѣшишь ся повнымъ довѣремъ обохъ народностей въ краю, не вôдъ рѣчи буде, що я теперь повторю просьбу, внесену до Тебе передвчера однымъ зъ моихъ другôвъ політичныхъ: щобы Ты хотѣвъ бути посередникомъ въ цѣли полагодженя вельми важнои справы польско-рускои — и маю надѣю, а навѣть певнôсть, що сеи задачѣ радо пôдоймешь ся. Сю певнôсть опираю на тôмъ, що я чувъ передъ годиною зъ Твоихъ устъ, що обнимаючи тяжкій урядъ Маршалка краєвого, Ты поставивъ собѣ за цѣль свого урядованя задачу „мирити и лагодити". Вôдкрываючи теперѣшну сесію соймову, Ты закôнчивъ свою промову, звернувши ся до рускихъ пословъ, словами: „Тогди тѣ слова (пос. Романчука, *Ред.*) замѣненѣ въ дѣло, можуть благотворно вплынути на краєвѣ вôдносины". Здаесь менѣ, що можу покликати ся на Твое свѣдоцтво, Дост. Князю, що Твому бажаню, о скôлько се вôдъ насъ залежало, стало ся задосыть и що Ты мôгъ въ тôй сесіи соймовôй слова въ дѣло замѣнити.

„Теперь звертаю ся до Васъ, Впов. заступники народности польскои. Пригадую Вамъ слова высказанѣ нашимъ провôдникомъ, пос. Романчукомъ, при закрытю послѣднои сесіє соймовои, котрый сказавъ: „Розходимо ся зъ собою зъ лѣпшимъ враженѣмъ, анѣжь мы зôйшли ся. Вôдъ васъ головно буде залежати, щобы мы въ будучности зôйшли ся зъ лучшимъ враженѣмъ." Се коли не въ цѣлости, то у великôй части сповнило ся, а доказомъ того есть фактъ, що мое внесене о заснованѣ рускои гімназіє перейшло безъ дискусіє и майже одноголосно. Выражаю отже бажане, щобы мы при слѣдуючôй сесіи соймовôй ще пôдъ лѣпшимъ враженѣмъ зôйшли ся до працѣ для добра нашого краю и его народôвъ.

„Не можу не звернутись також до представителя правительства краєвого, Є. Е. Намѣстника, котрого усильно прошу, щобы консеквентно и рѣшучо дѣлавъ дальше на обранôй дорозѣ и щобы зъ неи не сходивъ для добра нашого краю и державы." (*Славно и оплески*).

— Но, то пôднесѣмъ его.

И вхопивши приготовлене дерево, почали его помалу спускати въ яму.

— Нехай же Богу буде на славу, а намъ на спасене. — При тыхъ словахъ зачали обсыпувати хрестъ и убивати землю.

— Богато душь нинѣ померло? — спытавъ Иванъ.

— Не знаю, вчера десять вынесли на могилки, а нинѣ кажуть бôльше.

— Що дня бôльше!

— И въ дворѣ вже почали мерти.

— Нашь панъ мавъ выѣхати до мѣста, такъ якъ бы въ мѣстѣ можна сховати ся передъ рукою Божою.

— И выѣхавъ?

— Мабуть нѣ ще. Але людемъ заказано ходити въ село и навѣть до офіцинъ, де жѣнка комісаря померла.

Скôнчивши обсыпувати хрестъ и помолившись, оба пôшли помалу селомъ до хаты. Федько задумавъ ся, а Иванъ плакавъ.

— Нема по що до хаты — сказавъ зближаючись. — Стара въ могилѣ, твоя зъ дитиною такожь, Зоя леда година пôйде за ними, а и насъ жде то само. Непотрѣбно мы зорали и засѣяли; хто иншій буде збирати.

Минули одну и другу хату зовсѣмъ пусту и вôйшли на свое подвôре. Оба кинули сумными очима довкола — нема нѣкого. Въ хатѣ тихо и тôлько придушуваный зойкъ добувавъ ся зô свѣтлицѣ.

Ще жие! — сказавъ Иванъ.

— Воды! воды! давъ ся чути голосъ зъ хаты.

— Ходѣмъ! — сказавъ скоро Федько — лекше буде вмирати при насъ, не самôй, опущенôй.

Зъ тыми словами ступили на порôгъ. По серединѣ на вохкôй земли и тонкôмъ сѣнику лежала скорчена, вкрыта дѣравымъ сѣракомъ Зоя. Трудно боло єѣ пôзнати, такъ страшно слабôсть выкрывила, споганила лице румяне и повне житя. Погаслѣ очи свѣтили ще на синôмъ и запалôмъ лици, руки стисненѣ судорожно тримали сѣракъ пôдъ шиєю, а отвертѣ уста неначе ловили воздухъ; божевôльнѣ очи блукали навкруги по хатѣ. Деколи тихо вôдзывала ся.

— Воды! воды! зимно! — То знову: палить мене! — и знову: зимно! Матусе, накрыйте мене! Занесѣть мене де въ тепло. Нема нѣкого, всѣ померли! Исусе Христе, помилуй мене!

Братя стояли при нѣй, дивились и плакали. Люде кажуть, що то помагае.

— А звôдки огню взяти?

— Ще найду силы выкресати огню и розпалити.

— Але дровъ нема.

— Правда, але плоты суть.

И выйшовъ, а небавомъ затрѣщавъ тинъ передъ хатою и Иванъ вернувъ зъ оберемкомъ патыкôвъ на рукахъ. Однакъ внѣсши ихъ у хату, сѣвъ; зробило ся ему слабо, очи зайшли мракою, затрясъ ся.

— Знаешь, Федьку, — сказавъ — менѣ щось зле.

— И тобѣ вже?

— Ой зимно! — вôдповѣвъ Иванъ — въ серединѣ зимно. Наче вѣтеръ ходить по менѣ и пальцѣ скостенѣли. Але таки розкладу огонь, бо Зоѣ треба чогось теплого. Она давно слаба, може поздоровѣе.

И вôнъ пôднявъ ся зъ лавки и на силу выкресавъ огню та почавъ его роздувати, але перемоклый вôдъ дощу кусень плота не горѣвъ. Треба було порубати суху лаву и ажь вôдъ неи занявъ ся огонь и бухнувъ жовтымъ поломѣнемъ. Хора звернула очи на ватру и не зводила ихъ зъ неи. Иванъ наставивъ горнецъ воды, а Федько усѣвъ противъ сестры и сперши ся на руку, плакавъ.

Кôлька голосôвъ роздало ся въ улици, оба выглянули вузкимъ вôконцемъ. Пара волôвъ тягнула вôзъ, на нѣмъ хитали ся три домовины, разомъ поставленѣ збитѣ зъ лихихъ дощокъ. Старый дѣдъ поганявъ, а напôвъ нага, боса, заплакана дитина чѣпала ся колесъ и жалôсно заводила.

— То вже останѣ зъ тамтои хаты! — сказавъ Федько.

— Трое!

— Трое! тôлько Романъ ще въ живыхъ и волы поганяе; а внуча бѣжить за нимъ.

(Дальше буде.)

Пос. Антоневичь подякувавъ Маршалкови за провôдъ въ имени своихъ товаришѣвъ политичныхъ, а Маршалокъ подякувавъ пос. Яворскому за его слова признаня. Є. Ексц. Впреосв. Митрополитови за его труды, и желаючи посламъ веселыхъ Святъ, закрывъ засѣдане.

Зъ рускихъ товариствъ.

Дня 7 цвѣтня с. р. вôдбули ся загальнŷ зборы членôвъ філіѣ „Просвѣты“ въ Самборѣ, на котрыхъ явило ся звышь 50 селянъ и кôльканацять особъ зъ интеліґенціѣ духовнои и свѣтскои. Зборы вôдкрывъ о. Боберскій въ заступствѣ рад. Рошкевича, а предсѣдателемъ зборôвъ выбрано п. Вас. Сѣлецкого, пенсіонованого контрольора и властителя реальности въ Сѣлци. По уконституованю президіѣ промовивъ о. Боберскій и мотивувавъ внесене, щобы загальнŷ зборы поручили новому выдѣлови старатись о основане „Народного Дому въ Самборѣ“ и о закладане читалень зъ крамницями.

За симъ внесенемъ промавляли п. Пласкачь и п. Иванъ Михасъ, начальникъ громады Морозовичь, котрый поставивъ внесене, щобы священики занялись збиранемъ складокъ на „Народный Дôмъ“ по церквахъ и жертвували на то часомъ деякŷ датки зъ акафистôвъ. — П. Григорій Дзундза промавлявъ за тымъ, щобы кождый членъ старавъ ся придбати товариству новыхъ членôвъ, и ставивъ внесене, щобы новый выдѣлъ старавъ ся у центрального выдѣлу выробити, абы той роздававъ даромъ свои выдавництва. П. Михасъ внѣсъ, щобы вôднести ся до Выдѣлу повѣтового, щобы той призначувавъ якусь суму на закупно книжочокъ „Просвѣты“. Зборы ухвалили вôдтакъ внесене о. Боберского, щобы новый выдѣлъ старавъ ся о власну хату для філіѣ „Просвѣты.“

Изъ справозданя выдѣлу годить ся то пôднести, що заходомъ его два бôльшŷ села Кульчичѣ и Бережниця, постановили завости у себе читальнѣ и подали вже статуты до ц. к. Намѣстництва.

До нового выдѣлу выбранŷ: Николай Боберскій, парохъ зъ Ваневичь; дръ Винкентій Хлопецкій, адвокатъ въ Самборѣ; о. Николай Несторовичь, сотрудникъ въ Самборѣ; Иляріонъ Грабовичь, учитель ґімназіѣ самбôрскои; Володиславъ Слюзаръ, професоръ ґімназіѣ самбôрскои; Иванъ Михасъ, начальникъ громады Морозовичь и Романъ Сосновскій, авскультантъ судовый. Яко заступники выдѣловыхъ: Стефанъ Кульчицкій, господарь въ Кульчичахъ; Володимиръ Хлопецкій, властитель бôльшои посѣлости въ Бережници и Григорій Дзундза, канцелістъ судовый.

По скôнченыхъ нарадахъ мавъ о. Сабарай прекрасный вôдчитъ о садôвництвѣ, а зборы закôнчились поважно и зъ пожиткомъ для членôвъ.

Въ день Благовѣщеня Преосв. Богородицѣ с. р. вôдбувались въ мѣсточку Кудринцяхъ першŷ загальнŷ зборы товариства читальнѣ „Просвѣты“, а на торжество се зôбралось дуже богато гостей изъ сусѣднихъ читалень. До новои читальнѣ вписало ся заразъ 55 членôвъ и на внесене ч. Гаврила Лукіянова ухвалено заложити при читальни шпихлѣръ зô збôжемъ, та поручити новому выдѣлови, щобы якъ найскорше занявъ ся сею справою. До нового выдѣлу вôйшли: о. Волод. Ступницкій, яко голова, мѣщанинъ Петро Дорожиньскій, яко заступникъ головы, господарь Гаврило Лукіянôвъ або Загарія, яко секретарь, Стефанъ Мукомела, яко касієръ, Иванъ Дорожиньскій, яко бібліотекарь, а на заступникôвъ выдѣловыхъ: пп. селяне Іосафатъ Антюкъ и Гнатъ Буржацкій.

Перегладъ політичный.

Пôсля Fremdenblatt-у збересь Рада державна по святахъ на засѣданя дня 26 або 27 с. м. и займесь залагодженемъ ряду предложень о зелѣзницяхъ, котрŷ внесе Міністеръ торговлѣ, дальше проектъ закона о вѣденьскихъ будôвляхъ комунікаційныхъ, а наконецъ залагодить и справу управильненя валюты.

Зъ Будапешту доносять, що нарады въ справѣ управильненя валюты закôнчили ся успѣшно и справа ся буде вже зъ початкомъ мая предложена обомъ парляментамъ.

Въ Россіи заносить ся на якŷсь великŷ змѣны въ міністерствѣ. Ґірсъ есть безнадѣйно недужій, Вышнеградскій подавъ ся о довшу вôдпустку и говорять напевно, що вôнъ вже не верне, а теперь доносять ще, що и президентъ рады міністрôвъ Бунґе мае уступити. На мѣсце Бунґого мае бути покликаный міністеръ просвѣты Делляновъ а на мѣсце сего прийде або кураторъ Капустинъ або контрольоръ державный Филиповъ.

Король Леопольдъ бельґійскій заявивъ на радѣ міністрôвъ, що треба буде конче скликати межинародну конференцію въ справѣ анархістôвъ. — Въ однôмъ ваґонѣ тягарового поѣзду, що ѣхавъ зъ Брукселѣ до Люксембурґа, найдено двѣ бомбы діпамітовŷ.

Новинки.

Львôвъ дня 2 цвѣтня (14).

— **Вôдзначеня консисторскŷ.** О. Сим. Пѣтушевскій одержавъ архієрейску грамоту похвальну зъ правомъ уживати крилошаньскихъ вôдзнакъ. — Господарѣ: Конст. Фердинякъ зъ Княжолуки и Стеф. Гôрный зъ Тяпча одержали, за значнŷ жертвы на приукрашене своихъ церковь, грамоты архієрейского благословеня. — Онуф. Криницкій парохъ Дубровицѣ, Петро Жолевичь парохъ Курникъ, Софронъ Онешкивичь, парохъ Мужилова и Яросл. Янкевичь, сотрудникъ въ Щирци, одержали за ревне и успѣшне удѣлюване науки религіѣ въ школахъ декреты признаня.

— **На фондъ стіпендійный имени дра Олекс. Огоновского** для правникôвъ риґорозантôвъ на львôвскôмъ університетѣ зôбравъ п. Яворскій въ Горлицяхъ 24 зр.

— **Жертва свого званя.** Въ Белзѣ померъ лѣкарь дръ Казим. Мусиловичь на пламистый тифъ, котрого набравъ ся вôдъ недужихъ при ихъ лѣченю. Оставивъ вôнъ жѣнку и пятеро дѣтей, мѣжь ними найстарше числить доперва 10-ый рôкъ житя — безъ найменшихъ средствъ до житя.

— **Огнѣ.** Въ Супінѣ коло Радехова згорѣло до тла дня 11 с. м. десять домôвъ мешкальныхъ зъ господарскими будынками, а также кôлька штукъ худобы и коней. Погорѣльцѣ були убезпеченŷ. На мѣсце огню прибули охотничŷ сторожѣ огневŷ зъ Радехова и Виткова Нового. Причиною огню мало бути пôдпалене.

— **Еміґрація.** Въ мартѣ с. р. приѣхало до Освѣцима, еміґруючи до Америки 1.478 осôбъ: 1212 зъ Галичины, 23 зъ Буковины и 243 зъ Угорщины. Поліція звернула зъ дороги зъ причины браку паспортôвъ або грошей на дорогу 88 осôбъ: 83 зъ Галичины, 1 зъ Буковины и 4 зъ Угорщины. Зъ поодинокихъ повѣтôвъ перше мѣсце займае повѣтъ мѣлецкій зъ 180 выходцями, вôдтакъ вышло зъ повѣтôвъ: ясельского 135 осôбъ, коросненьского 118, новоторского 105, сяноцкого 95, кольбушѣвского 84, домбровского 70, новосандецкого 69, тарнôвского 54, ропчицкого 38, бжеского 36, мысленицкого 31, дрогобицкого 30, калуского 19, ряшѣвского 17, бохеньского и самбôрского по 10 осôбъ. Всѣ иншŷ повѣты выказують вже пониже 10 осôбъ. Въ тôмъ самôмъ мѣсяци вернуло черезъ Освѣцимъ до краю зъ Америки 739 осôбъ: 538 зъ Галичины, 49 зъ Буковины и 114 зъ Угорщины. Прочŷ зъ иншихъ сторôнъ. будуть то, здае ся, россійскŷ жиды. — Вôдъ 6 до 9 с. м. придержала поліція на краковскôмъ двôрци 8 еміґрантôвъ до Америки, мѣжь тыми двохъ зъ волочѣвского повѣта.

— **Не пильнувавъ.** Въ броварѣ Шмелькеса у Львовѣ зробили львôвскŷ злодѣѣ неприємного збытка селянинови Миколѣ Ясницкому зъ Ясниськъ, бо украли єму кожухъ вартости 15 зр. Видко, недопильнувавъ своєи одежѣ.

— **Нагла смерть.** Пôдчасъ копаня глины въ цегольни на Штілєрôвцѣ (у Львовѣ) померъ нагло 38-лѣтный робôтникъ Кароль Ґорецкій. Дръ Шмітъ орѣкъ, що вôнъ померъ въ наслѣдокъ мозкового удару.

— **Противъ дра Медвея,** котрый убивъ Бродского въ поєдинку, веде ся, якъ доносять польскŷ ґазеты, слѣдство ще и въ иншôмъ напрямѣ, а то о зnative зъ насилуване уведене и ще о якусь погану справу, дотыкаючу практики лѣкарскои. Въ справѣ поєдинку не хоче Медвей дати нѣякихъ поясненъ. Жѣнка Бродского мае перебувати въ монастыри Уршулянокъ въ Краковѣ, а вѣсть будьтобы она була зъ Медвеємъ въ Будапештѣ, кажуть, есть неправдива.

— **Выпадки насильнои смерти.** Въ ночи зъ 31 марта на 1-го цвѣтня с. р. вышовъ економъ фôльварку Пушкарѣ, пов. бучацкого, зъ своєго дому въ поле и забравъ зô собою ручницю. Коли довгій часъ не повертавъ, почали пошукувати за нимъ и найшли его на поли неживого зъ прострѣленою лѣвою стороною грудей. Хочь всьо промавляє за тымъ, що нещасливый допустивъ ся самоубійства, бо цѣвка его лежала побôчь выстрѣлена, заряджено слѣдство, бо може заходити выпадокъ насильного убійства. — Пôдчасъ сварнѣ дня 22 марта мѣжь Андрѣємъ Кржижакомъ а его тестемъ Иваномъ Вуйцикомъ въ Недведю пов. ропчицкого, Вуйцикъ такъ нещасливо ударивъ Кржижака тупимъ орудємъ въ голову, що на мѣсци положивъ его трупомъ. Убійника арештували. — Дня 15 марта пôдъ мостомъ дороги ведучои зъ Вишнева до Великополя, пов. ясельского найшли тѣло новонародженои дитины. Слѣдство выказало, що матерію тои дитины була служниця Апольонія Блажейовска и кинула дитину ще дня 13 лютого зъ моста до воды. Звѣрску матѣръ арештували.

— **Студену купѣль** спорядивъ якомусь піякови заробникъ Михайло Боровичь на пляцу Краковскôмъ, бо кинувъ его въ студню вôдки скупаного піяка вытягнувъ за ковнѣръ поліційный воякъ.

— **Страшне злочиньство.** Россійска ґазета „Кавказъ“ доносить, що въ селѣ Отря коло Сураму при кôнци марта убили въ ночи якŷсь злочинцѣ князя Чегеидзе и двоє его дѣтей, а жѣнцѣ князя вôдрѣзали груди. О злочинъ той посуджують близькихъ своякôвъ князя, котрого батько мавъ богато дѣтей незаконного походженя и одно зъ нихъ, а именно убитого князя, взявъ за сина и зробивъ его наслѣдникомъ цѣлого свого маєтку. Се мабуть розбудило зависть другихъ, котрŷ й помстили ся. Злочинцѣ забрали ще около двохъ тысячѣвъ рублѣвъ грошми.

— **Саранча.** Зъ Альжиру доносять, що въ полудневыхъ околицяхъ Константины появила ся саранча та знищила цѣлковито поля и виницѣ. Декуды лежить саранча верствами на метръ грубыми.

— **Страшный цикльонъ** навѣстивъ дня 2 с. м. пôвнôчну часть Сполученыхъ Державъ американьскихъ, пôвнôчнои Америки. Страты выносять кôльканацять міліонôвъ доляровъ, а поубиваныхъ и покалѣченыхъ числять на сотки. Мѣста Домведа, числяче 12.000 мешканцѣвъ знищене до тла; 947 домôвъ лежить въ звалищахъ. Такъ само и мѣсто Авґуста. Найбôльше утерпѣвъ Канзасъ, де мѣста, села, фôльварки и поодинокŷ домы лежать въ звалищахъ. Въ мѣстѣ Веллінґтонъ половина домôвъ завалилась. Пôдъ Чікаґо труба воздушна рознесла два домы, а пôдъ звалищами погребала чотирохъ людей. Чікаґо выглядає мовь по бомбардованю: шпиталѣ переповненŷ ранеными; улицѣ и тротуары засыпанŷ обломками вôконъ, ґзимсôвъ, дахôвъ, шильдôвъ и лѣхтарень. Будынки, повыставлюванŷ на площади выставовôй дôзнали значного ушкодженя. Цикльонъ бѣгъ пасмомъ на 50 миль широкимъ. Стоячій передъ Норфолькъ поѣздъ, зложеный зъ 27 ваґонôвъ товаровыхъ скинувъ вѣтеръ зъ высокого насыпу, при чôмъ найшло смерть 7 робôтникôвъ дороговыхъ и 3 особы службы зелѣзничои. Въ мѣстѣ Норфолькъ вѣтеръ такъ поушкоджувавъ домы, що 80 родинъ мусѣло выпровадити ся. Въ Бессемеръ въ державѣ Аляґама орканъ перевернувъ коминъ надъ фабрикою динаміту, а той спадаючи, пробивъ дахъ и споводувавъ експльозію такъ, що цѣла фабрика вылетѣла въ повѣтре. Згинуло 13 робôтникôвъ, а сотки покалѣченыхъ лежать въ шпитали.

Телеграмы.

Вѣдень 14 цвѣтня. Рада державна скликана на день 26 цвѣтня с. р.

Петербургъ 14 цвѣтня. Ґірсъ дôставъ запаленя легкихъ и ревматизму въ суставахъ и колѣнахъ; станъ его дуже грôзный.

Каиро 14 цвѣтня. Кедивъ зажадавъ вôдъ султана вôдкликаня Мухтара-пашѣ.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожь для „Ґазеты Львôвской" принимае лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.